

Елизавета ПУКАС
(м. Полтава)

Випускниця КЗ «Полтавський міський багатoproфільний ліцей № 1 імені І. П. Котляревського» (2022), переможниця та призерка літературних конкурсів, активно учасниця літературної студії «Перевесло» (керівниця – Тетяна Балагура).

«Із раннього дитинства закохана в письмо. Усю політру пережитих емоцій виливаю на папір, конвертуючи врожання в слово. Ніколи не любила вислів "що хотів сказати автор", адже прагну, щоб кожен охочий міг віднайти своє. Мої тексти ніби дзеркало, де найважливішим є саме ваша інтерпретація, тож запрошую у світ слова».

СВОЮ НЕНАВИСТЬ ПЕРЕТВОРЮ НА СИЛУ

24.02.2022.

Я прокинулась о 6:15. За кілька хвилин прозвучав вибух. Страшно? Це м'яко сказано. Нашу психіку видовбували цими подіями вже кілька тижнів. Почалося бомбардування в різних точках України. Мама сказала страшну фразу: «Пакуй валізи: сьогодні почалася війна». Щоп'ять хвилин моніторю новини, хоча до того намагалася бути аполітичною (дзуськи – так не працює!). На зв'язку з рідними, де кожен ставить питання: «Як ти там?»

Серджуся. Ненавиджу. Знову акти «визволення братнього народу» й «боротьби з бандерівцями». Ніколи не хотіла опинитися на сторінках історії, але зараз вона пишеться в нас під носом та з нашою участю. Дико, але весь жах війни ніколи не усвідомиш, поки не потрапиш у ці жорна. Паніку сіяти не можна. Плачу, але намагаюся розмірковувати тверезо.

Знаєте, думала: у світі всі розуміють, що війна – це зло. Що культури й нації – це ексклюзив, який народжує на світ прекрасне. Виходить, хотіла вірити. Імперії з хворою свідомістю й досі продовжують нести в маси маразматичне марення.

Пишаюся своїм народом!

Люди активно переходять на українську. У цьому стресі збожеволіти можна, але не треба. Навколо біди ми знову об'єднуємося в цілісний живий організм. Ми сильні. Ми готові. Ми зможемо. Бо нам є що обороняти. У нас самобутня мова, неповторна історія,

прогресивні науковці, талановиті митці, найкращі військові й рідна земля. Нам нікуди тікати.

Ми не нападаємо. Ми обороняємо свій дім. Українці усвідомлюють свою єдність. І світ нас підтримує.

Контролюймо рутину, зберігаймо спокій, дихаймо глибоко й тримаймо тили. Ми переможемо в цій видимій та НЕвидимій війні.

Відбили Щастя – далі мир!

КОЛИ ОДНА ЛЮДИНА – ЯК НАРОД

«Ти знаєш, я ніколи не помічав за собою залежності від суспільства, а зараз із легкістю можу простежити корективи, які вносить війна, тільки на собі. Бо в мені зараз вирує те, що й у кожному з нас. Я ненавиджу. І страшно від того, наскільки сильно».

Я вперше побажала людям смерті. Зовсім незнайомим, проте тим, які прийшли вбивати нас. На хвилину мене навіть здушило почуття провини... Але сьогодні кажу: «Зі своєю ненавистю порозуміюся в мирний час». Такий собі аналог виразу «Подумаю про це завтра».

Мене розриває на маленькі частинки, коли бачу, як бомблять Харків, Київ... Коли балістичні ракети атакують цивільні площі. Коли розвалюються багатоповерхівки. Я плачу так, ніби це вбила мій дім. Хоча чому ніби?

Ще намагаюся докричатися до матерів білорусів, росіян. Усе ще закликаю їх виходити на мітинги. Намагаюся бути людиною, хоча після кожного вибуху стає складніше. «Хочемо ми цього чи ні, а війна об'єднує». Так, ти знаєш, брате, я розблокувала таких людей... Та що там! Я з ними розгрібала підвали. Дітям із матерями кудись треба сховатися, а чоловіча сила в тилу ніколи не завадить. Я, брате, готувалася прийняти таких людей, на яких у мирний час стільки багнюки вилила. А деякі з них сьогодні продавали з величезною знижкою молоко на базарі. Розумієш, просто в кожному мікрорайоні з'явилися свої «цигани з БТРами». І я, брате, хочу розповісти саме про це небачене єднання дітям.

Учора ракета впала в Бабин Яр. Вона вбила, окрім мертвих, ще п'ятьох живих... І це трапилося, бо «Ніколи знову!» і «Можем